

Eind augustus 1888

Spiveyville, Kansas

Mack Cleveland

‘Wanneer heb je je brief klaar, Mack? De jongens worden ongeduldig. Ze willen allemaal dat het pakket wordt verstuurd, weet je.’

Mack Cleveland stond spijkers in de kom van de weegschaal te schepen, hield even op en wierp een boze blik naar de man van het postkantoor van Spiveyville, die voor de toonbank stond. De man keek Mack met een grijns aan, maar die ging grotendeels schuil achter zijn snor en enorme baard. ‘Ben ik een paar dagen geleden niet duidelijk genoeg geweest? Ik vind het een dwaas idee en ik wil er niets mee te maken hebben,’ zei hij met zijn Midwest-accent.

Clive Ackleys zware wenkbrauwen schoten omhoog en bleven als een paar zwarte pluizige tipi’s boven zijn waterige bruine ogen staan. ‘Je denkt er nog steeds zo over? Ik dacht dat je wel zou zijn bijgedraaid, aangezien iedereen in de stad ervoor is,’ zei hij met hetzelfde accent.

Mack beet op zijn lip en slikte een boze reactie in. Niet alle mannen uit de stad waren bij de bijeenkomst geweest. En dominee Doan had niet voor gestemd, maar dat telde niet, want hij had al een vrouw. Mack liet zijn blik van Clives hoofd naar beneden glijden, langs zijn verfromfaaide geruite hemd, de ruige baard die op zijn borst hing en over zijn dikke buik. ‘Ga jij een brief sturen?’

Clive duwde zijn handen in zijn broekzakken en leunde achterover op zijn hakken. ‘Reken maar dat ik dat ga doen.’ Hij lachte alsof hij zojuist een grapje had gemaakt, waarbij de warrige bos haar op zijn gezicht niet echt het gat kon verhullen waar vroeger een kies had gezeten, en ook niet de stukjes tabak die tussen zijn voortanden zaten. ‘Ik kan niet wachten om de meid te ontmoeten die mevrouw Ackley wordt.’

Mack hoopte dat om het even wie er kwam om die titel op te eisen, ze net zulke slechte ogen had als Clive. Anders rende ze misschien gillend

naar het station van Pratt Center, als ze zag wie haar aanstaande was. Mack liet nog een halve schep spijkers in de zinken schaal kletteren en keek naar de wijzer. Iets meer dan een pond. Krenterig haalde hij er een paar uit, tot de naald een fractie voorbij de één bleef staan. Dat was mooi genoeg.

Hij pakte de schaal en liet de spijkers in een papieren zak glijden. Vervolgens rolde hij de bovenkant strak naar beneden en gaf de zak aan Clive. ‘Alsjeblieft.’

De man hield zijn handen in zijn zakken. ‘Ik denk dat je er verkeerd aan doet als je geen brief van jou bij het pakket stopt.’

Mack zette de zak met een plof op de toonbank en schoof hem naar de man van het postkantoor. ‘Wil je deze spijkers nu hebben of niet?’

Clive pakte de zak met zijn worstvingers om de opgerolde rand. Vervolgens wees hij met de volle zak naar Mack en antwoordde: ‘Als alle kerels uit de stad behalve jij volgend voorjaar tegenover dominee Doan hun geloften uitspreken, wens je dat je het anders had gedaan.’

Mack veegde een paar ijzerkrullen van de toonbank op de grond en stampte ze met zijn schoenzool in de plankenvloer. Wat hem betreft waren al die mannen die om een vrouw te vinden hun vertrouwen stelden in een koppelaarster uit Newton, Massachusetts, in plaats van te vertrouwen op de hulp van God degenen die zouden wensen dat ze het anders hadden gedaan. Dat had hij echter allemaal al tijdens de bijeenkomst in de stad gezegd en niemand had naar hem geluisterd – zoals oom Ray niet geluisterd had naar pa en ma – dus wat had het voor zin om het nog een keer te zeggen?

‘Verstuur die brieven maar, Clive. Ik hoop dat het allemaal goed uitpakt voor jullie.’

Clive keek Mack met een gefronste blik aan en schudde zijn hoofd, waarna hij zonder nog iets te zeggen op zijn gemak het pand uit liep.

Mack pakte de bezem uit de hoek en begon te vegen, waarbij hij de borstel harder tegen de vloer duwde dan nodig was om het stof weg te krijgen. Zweet drupte langs zijn slapen en zijn kin naar beneden, waardoor er kleine kloddertjes op de vloer ontstonden, die snel opdroogden in de hete wind die door de openstaande voordeur naar binnen stroomde en door de achterdeur weer naar buiten. Als hij het niet wat rustiger aan deed, kreeg hij nog een hartaanval! Maar hij moest op de een of

andere manier zijn ongerustheid afreageren, en de vloer leek een veilig mikpunt.

Waarom zouden de mannen in de stad luisteren naar rede? Een bruid kopen was onverstandig, misschien zelfs gevaarlijk. De mannen in Spiveyville waren misschien niet de snuggerste van Kansas, maar – de meesten van hen – wel eerlijk. Hoe konden ze er zeker van zijn dat de vrouwen die op hun verzoek hiernaartoe kwamen eerlijk waren? Moest je als man wel willen trouwen met een vrouw die bereid was om naar een stad te gaan waar ze nog nooit was geweest en daar te trouwen met een vent die ze nog nooit had gezien? Hij dacht het niet.

Misschien was een aantal van deze vrouwen wel op de vlucht voor justitie, of hadden ze een slechte reputatie. De mannen van Spiveyville hadden het plan opgevat ieder een eigen brief en hun zuurverdiende geld naar een koppelaarster een paar staten verderop te sturen, zonder de garantie dat ze er een bruid aan zouden overhouden. Waarom waren ze zo roekeloos?

Mack leunde op de steel van de bezem en zuchtte. Ze waren eenzaam, net zoals oom Ray dat was geweest. De waarheid gebod hem toe te geven dat hij zich ook eenzaam voelde. Vorige maand was hij 31 geworden en inmiddels runde hij al bijna tien jaar in zijn eentje een ijzerwaren- en gereedschapswinkel. Net als iedere man verlangde hij naar gezelschap, naar een gezin.

Eenzaamheid was echter één ding, wanhoop iets anders.

Hij knarsetandde en ging weer verder met vegen. Al die ongetrouwde mannen in Spiveyville mochten dan meedoen aan het plan, hij wilde niets weten van welke postorderbruid ook.

Midden oktober 1888

Newton, Massachusetts

Abigail Grant

Abigail haalde diep adem en blies de lucht langzaam weer tussen haar getuiste lippen door uit. Ten slotte pakte ze de ovale glazen deurknop

vast, draaide hem om en duwde. De deur ging zachtjes open, en ze plakte een glimlach op haar gezicht.

Mevrouw Helena Bingham keek op van het grootboek dat open-
geslagen lag op het gewreven blad van het Franse empirebureau, en ze
keek Abigail aan. Meteen zakten haar mondhoeken naar beneden en er
verscheen teleurstelling op haar gegroefde gezicht. ‘O, je bent er weer.’

Abigail stak haar kin in de lucht, maar haar hart ging als een razende
tekeer. Ze zette haar reistas naast de deuropening op de grond en liep
over het donkerrode vloerkleed naar het bureau, waarbij de gerafelde
zoom van haar diep roodbruine rok over de dichte pool gleed. ‘Ik verze-
ker u, ik kon niet anders. De situatie daar was –’

Mevrouw Bingham stak haar hand op, waardoor ze net een rechter in
de rechtszaal leek. ‘Laat me raden: abominabel.’ Ze trok haar sneeuwwitte
wenkbrauwen op en vroeg vervolgens: ‘Nou?’

Abigail perste haar lippen op elkaar. De vrouw hoefde niet zo’n sar-
castische toon tegen haar aan te slaan. Ze zette haar reishoedje af en legde
het op het bureau. Vervolgens gleed er een krullende pluk haar – bruin-
zwart, volgens haar profiel – over haar wang, die ze ongeduldig achter
haar oor duwde. ‘Inderdaad. Een beekje waar je water uit moet halen,
een aarden vloer – van aarde! – en plaggen op het dak. Tijdens het eten
zakten de spinnen naar beneden op de tafel’ Ze rilde. ‘Dat huis was nog
niet geschikt voor dieren, laat staan voor mensen.’

Mevrouw Bingham sloot even haar ogen. Toen ze ze weer opendeed,
boorde de afkeurende blik in haar lichtgrijze ogen zich dwars door Abi-
gail heen en raakte haar diep in haar hart. ‘Abigail, Abigail, wat moet ik
met jou?’

Abigail leunde met haar vingertoppen op de rand van het bureau en
antwoordde: ‘Me niet meer naar dit soort primitieve plekken sturen, waar
ik totaal niet geschikt voor ben.’ Vervolgens richtte ze haar blik op de
stapel aanmeldingslijsten die in een ijzeren mandje op de hoek van het
bureau lagen. ‘Zit er dan niet op z’n minst één verzoek bij van een heer?’

Terwijl ze het vroeg, vertelde haar hart haar al wat het antwoord was.
Een heer van stand of prominente komaf vertrouwd niet op een koppe-
laarster om een vrouw voor hem te vinden. Zijn familie en vrienden
brachten hem in contact met kandidaten van eenzelfde prominente

komaf. Eén keer was ze een goede partij bevonden. De val die haar familie maakte van de maatschappelijke ladder, als gevolg van de illegale praktijken van vader, had echter haar lot bezegeld. Ze boog haar hoofd en zette zich schrap voor het antwoord van mevrouw Bingham.

‘Misschien ben je wel helemaal niet geschikt voor het huwelijk.’

Abigail keek in het strakke gezicht van de oudere vrouw en kromp ineen. ‘N–niet geschikt voor...’ Ze was nu al drie jaar bij de koppelaarster in huis; wist ze nu nog niet hoezeer Abigail verlangde naar een man en een eigen gezin? In de Bijbel – die mevrouw Bingham Gods heilige Woord noemde! – stond immers dat iedere man een vrouw moest hebben en iedere vrouw een man.

Abigail liet zich langzaam op de gecapitonneerde zitting van de stoel bij het bureau zakken en staarde de vrouw door een waas van tranen aan. ‘Hoe kunt u zo kwetsend zijn?’

‘Soms betekent eerlijk zijn dat je iemand moet kwetsen.’ Abigail zag iets van spijt in de lichtgrijze ogen van mevrouw Bingham, maar haar mond was vertrokken tot een vastberaden rechte streep. ‘Hoe vaak ben je al ergens naartoe gegaan om een potentiële echtgenoot te ontmoeten en teleurgesteld teruggekomen?’ vroeg ze.

Snel knipperend met haar ogen antwoordde Abigail: ‘Ik... eh... Dat... weet ik niet meer.’

‘Zes keer.’ Mevrouw Bingham keek haar doordringend aan over haar bureau en zette haar handen op het grootboek, met de vingertoppen tegen elkaar. ‘De eerste keer beweerde je dat het huis te klein was en geen fornuis had. De tweede keer had de potentiële echtgenoot rotte tanden en een slechte adem. De derde keer was het te ver van de stad en voelde je je niet veilig. De vierde keer zei je dat je onmogelijk kon trouwen met een man die zo klein was. De vijfde keer was er geen apotheek en modezaak in de stad en hoe moest je het uithouden in zo’n kale stad? En deze keer is de reden een aarden vloer, een dak van plaggen en spinnen die zich tijdens het eten naar beneden laten zakken.’

‘Als u die bouwval had gezien, dan –’

‘Abigail, mij houd je niet voor de gek. En jezelf ook niet, neem ik aan.’

Abigail stak haar kin in de lucht en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Wat bedoelt u daarmee?’

Mevrouw Bingham stak haar hand in een van de laden van het bureau, haalde een vierkant velletje papier tevoorschijn en wapperde ermee. ‘Drie dagen geleden kreeg ik dit telegram,’ antwoordde ze. ‘Dezelfde dag dat jij op de trein stapte om terug te gaan naar Newton.’

Het zweet brak Abigail uit.

‘Zal ik het je voorlezen?’

Abigail wilde nee zeggen, ze wilde hier weg. Haar tong bleef echter tegen haar verhemelte plakken en haar trillende benen weigerden nog langer haar gewicht te dragen.

Mevrouw Bingham zette een ijzeren brilletje op en hield het telegram schuin in het licht van de lamp. ‘Stuur haar terug. Te veel pretenties. Geld terug of nieuw meisje,’ las ze voor.

Abigail voelde zich diep gekrenkt en dat deed heel veel pijn. Had den anderen vergelijkbare telegrammen gestuurd? Eerst was ze door de jongemannen uit haar eigen sociale klasse afgewezen om de zonden van haar vader en vervolgens door een aantal potentiële huwelijkskandidaten die haar niet waard waren omdat haar manieren te verfijnd waren. Hoe moest ze ooit een plek vinden waar ze zich thuis kon voelen? Het pijnlijke verlangen naar een thuis en een eigen gezin overspoelde haar en ze wilde huilen. Ze snuffte echter hard, knipperde de tranen die zich verzamelden in haar ogen weg en hield haar kin koninklijk omhoog, zoals moeder het haar had geleerd.

Mevrouw Bingham legde het telegram met een klap in het mandje en keek Abigail streng en boos aan. ‘Vertel me de waarheid. Wie heeft er besloten dat je terugging naar Newton: jij of hij?’

Ze legde de rug van haar gehandschoende hand tegen haar voorhoofd en antwoordde: ‘Nou ja... Ik... Hij...’ Ze slikte en vouwde haar handen in haar schoot. ‘Volgens mij allebei.’

‘Hm.’

Abigail boog zich een beetje voorover en keek de koppelaarster smekend aan. ‘Ik ben een stadsmeisje, mevrouw Bingham. Stuur me naar Boston, New York of Philadelphia. Ik weet zeker dat het allemaal goed komt, als u me alleen maar koppelt aan iemand met een vergelijkbare achtergrond en komaf.’

Mevrouw Bingham slaakte een diepe zucht. ‘De omschrijving in het

telegram – pretenties – laat niets aan duidelijkheid te wensen over en dat is je grootste nadeel om een geschikte partij te vinden.’

Abigail boog opnieuw haar hoofd en knipperde haar tranen weg. Hoe konden verfijnde manieren gezien worden als een nadeel? Haar vroegste herinneringen, die ze het meest koesterde, waren die van de theepartijtjes met haar moeder, die haar geduldig leerde hoe ze het tafelzilver moest gebruiken, haar mond moest deppen in plaats van afvegen als ze een paar kleine hapjes van een gebakje had genomen of een paar slokjes thee had gedronken, hoe ze op de juiste manier moest praten en zich waardig moest gedragen. Nu haar zachte, lieve moeder er niet meer was, had ze alleen nog maar de herinneringen aan haar en haar verfijnde manieren. Moest ze deze laatste restjes uit haar vroegere leven afdanken omdat ze zo nodig moest trouwen? Abigail dwong zichzelf hier niet over na te denken en richtte zich op de fikse reprimande die ze zojuist van mevrouw Bingham had ontvangen.

‘Mijn cliënten zijn mannen die met hun beide benen op de grond staan en hard werken, en ze zoeken een vrouw die ook met haar beide benen op de grond staat, hard werkt en verantwoordelijkheid toont, met wie ze een verbintenis voor het leven willen aangaan. Jou naar een stad sturen zal het probleem niet oplossen, want je neemt je hooghartige manier van doen, je kieskeurigheid en je onrealistische verwachtingen mee.’ Ze stak haar beide handen in de lucht, als een gebaar van overgave. ‘Ik heb heel hard mijn best gedaan, maar een half dozijn mislukkingen zijn er zes te veel voor deze business. Als ik geld blijf aannemen voor een match die toch niet gaat slagen, schaad je mijn reputatie als koppelaarster.’

Ze keek even naar de deur, waar Abigails reistas vol met haar aardse bezittingen nog stond. ‘Je tas is nog gepakt. Haal hem niet leeg, maar neem hem mee en –’

Abigail sprong op van de stoel. Ze vouwde haar handen onder haar kin ineen – ze schaamde zich voor haar gedrag, maar ze was zo wanhopig dat ze op dit moment niet anders kon. ‘Haal me alstublieft niet van uw lijst van bruiden. Geef me nog één kans. Ik beloof dat het deze keer anders zal gaan, als u me nog één kans geeft.’

Mevrouw Bingham stond op en liep met een vastberaden blik in haar ogen om het bureau heen. ‘Ik wil je nog één kans geven. Die –’

Abigail pakte de handen van de vrouw en hield ze stevig vast. ‘O, dank u, mevrouw.’

Mevrouw Bingham trok haar handen los en vroeg: ‘Wil je alsjeblieft stil zijn tot ik ben uitgepraat?’

Abigail deed snel haar handen op haar rug en haar mond stijf dicht. Haar borst ging echter snel op en neer, en het kostte haar moeite haar ademhaling onder controle te krijgen. O, waarom had vader zo’n onzalig pad gekozen? Misschien was het beter geweest als ze net als moeder gestorven was aan een gebroken hart. Dat zou haar tenminste het rampzalige lot te moeten bedelen hebben bespaard.

Mevrouw Bingham bladerde een archiefmap die op haar bureau lag door en haalde er een dikke envelop uit. Vervolgens hield ze hem als een soort schild voor zich. ‘Deze envelop, gestuurd door een groep mannen uit een klein stadje in Kansas, bevat zestien handgeschreven verzoeken om een bruid.’

Abigails hoop flakkerde op. Tussen deze zestien mannen zou vast wel een geschikte kandidaat zitten die om haar hand kon vragen.

‘Als de vergoeding voor de bemiddeling er niet bij had gezeten, zou ik ze allemaal opzij hebben gelegd. De brieven...’ De vrouw fronste haar gezicht en vervolgde: ‘Laat ik het zo zeggen: een groot aantal van deze mannen die een brief hebben geschreven ontbreekt het ernstig aan sociale verfijning.’

Abigail beet op de binnenkant van haar lip. Langzaam vervloog haar hoop.

‘Maar zestien verzoeken... Als zakenvrouw kan ik het potentiële inkomen niet weigeren, dus ik heb geprobeerd voor ieder van deze mannen een goede match te vinden.’

Abigail haalde diep adem om kalm te worden. Ze had beloofd dat haar volgende afspraak zou werken. Ze was al 25; in april zou ze te oud zijn om nog in het bestand te kunnen zitten als een potentiële match. Hoe onaantrekkelijk de man ook was of hoe vreselijk zijn huis, ze zou hem moeten accepteren als haar man.

‘Maar ik stuur geen meisjes naar mannen die een zekere neiging tot huftergedrag vertonen. Deze aanstaande bruidegoms moeten eerst ver-

anderen.' De koppelaarster legde de envelop op het bureau en sloeg haar armen over elkaar voor haar borst. 'Nu kom jij in beeld.'

Abigail hield haar hoofd schuin en zei: 'Ik begrijp het niet.'

'Jij hebt goede manieren, praat netjes en hebt een zeker gezag.'

Mocht de vrouw dit als compliment bedoeld had, dan klopte haar toon niet.

'Als iemand in staat is deze mannen om te vormen tot geschikte echtgenoten voor mijn meisjes, ben jij het.' De vrouw ging achter haar bureau staan en rommelde wat in een lade. 'Ik heb al even de dienstregeling van de trein bekeken. Morgenmiddag vertrekt er een naar Pratt Center in Kansas. Morgenochtend stuur ik een telegram naar de telegrafist in Spiveyville, die ook een verzoek stuurde voor een bruid, om hem te laten weten dat je de tweeëntwintigste van de maand aankomt.'

Even vlug als de spinnen in het kleine huisje in Nebraska met het plaggendak zich uit hun web naar beneden hadden laten zakken, bekwam Abigail een gevoel van aarzeling. Als mevrouw Bingham's plan was wat Abigail vermoedde, wilde ze er niet aan meedoen. 'Mevrouw? Ik –'

Mevrouw Bingham rechtte haar rug en keek Abigail streng aan. 'Je bent me een aardig bedrag schuldig voor wat ik heb moeten terugbetalen en de treinkaartjes. Heb je het contant?'

Abigail knarsetandde. Als ze geld had, zou ze zich niet hoeven aanbieden als postorderbruid. De spitsvondige opmerking die ze in haar hoofd had, bestierf echter op haar tong.

'Dan kun je me terugbetalen door op te treden als instructrice. Ik stuur je naar Spiveyville om de bruidegoms klaar te maken voor hun bruiden.'

*Spiveyville**Mack*

‘Mack! Mack!’

Mack was de net binnengekomen zending scharnieren aan het controleren. Het enthousiaste geroep op straat zorgde ervoor dat hij door de winkel heen naar de hordeur schoot, waarbij zijn schoenen net zo hard op de vloer bonkten als zijn hart in zijn borstkas. Hij was er bijna, toen Clive Ackley binnen kwam vallen en het houten raamwerk van de deur met een harde klap tegen een grote ton met spijkers sloeg.

De paar vierkante centimeters op Clives wangen die niet bedekt waren door zijn baard, waren knalrood en op zijn voorhoofd stonden zweetdruppels. Hij had een velletje papier in zijn hand en zwaaide ermee als met een vlag. ‘Heb... heb een tele... telegram gekregen. Ze komen eraan!’

Mack pakte de man van het postkantoor vast bij zijn op en neer gaande schouders. ‘Wie komen eraan? Is er weer een opstand?’ Voor zover hij wist, waren de Cheyennes na ’78 niet meer in opstand gekomen tegen de blanke kolonisten in de nabijgelegen county Comanche, maar toch waren de mensen bang dat het weer zou gebeuren. Hij schudde Clive stevig door elkaar. ‘Kalmeer, man, en vertel me wie eraan komen.’

‘Onze bruiden!’

Mack liet Clive zo abrupt los dat beide mannen wankelden. Of misschien kwam het door de opluchting dat zijn knieën zo trilden. Hij zette zijn handen in zijn zij en keek de man van het postkantoor met grote ogen aan; zijn mond hing open van verbazing. ‘Je komt schreeuwend door de straat gelopen, loopt bijna mijn deur eruit, om me dit te vertellen?’

Clive sprong op en neer op zijn plek, en zijn ogen glansden nog meer dan een paar nieuwe pennystukken. ‘Maar natuurlijk! Ik moest het je vertellen, want jij gaat ze van de trein halen.’

Mack lachte en zette twee passen achteruit richting de krat met scharnieren. ‘Nee,’ zei hij, ‘dat doe ik niet.’

Clive haastte zich achter hem aan en pakte hem bij zijn arm. ‘Maar het moet!’

Mack wrong zich los en liep stampvoetend naar de krat. Vervolgens ging hij op één knie in de bak zitten rommelen.

Clive zette zijn handen op de rand van de krat, boog zich voorover en duwde zijn gezicht vlak voor dat van Mack. ‘Je moet ze ophalen.’

Mack ging achterover op zijn hielen zitten en slaakte een zucht. ‘Clive, ik heb werk te doen. Zou je nu willen gaan en –’

‘Luister naar me!’ riep Clive en hij liet zich aan de andere kant van de krat op zijn knieën vallen. ‘Je moet onze vrouwen ophalen. Het zijn allemaal boeren, ze kunnen niet een hele dag weg van hun koeien om de reis te maken. En ik ben ambtenaar, ik moet op het postkantoor blijven om op de telegraaf te letten. Louis Griffin gaat van alle mannen die een brief hebben geschreven het haar knippen en de baard trimmen, want we willen er allemaal op ons mooist uitzien.’

Mack keek met een schuin oog naar Clive. ‘Je laat Louis je baard trimmen?’

‘Ja.’ Clive kamde met zijn handen door zijn ruige baard. Er vielen een paar kruimels – waarschijnlijk van zijn ontbijt – op de voorkant van zijn gestreepte hemd dat vol vlekken zat. ‘Nou ja, een beetje... misschien.’

Mack keek hem meesmuilend aan.

Clive snoof en trok een raar gezicht. ‘Het punt is dat jij de enige bent die niet je huis hoeft te poetsen, nieuwe bretels hoeft te kopen of op je vee hoeft te passen. De rest van ons heeft allemaal plichten hier, maar jouw ijzerwinkel is niet zo belangrijk dat je hem niet een dag dicht kunt doen om de reis te maken. Bovendien ben jij de enige die niet een vrouw uit de groep gaat kiezen, dus het is niet meer dan logisch dat jij gaat.’

Clives opmerking dat Macks nering niet belangrijk was, deed pijn, maar hij besloot niet met hem in discussie te gaan. ‘Waarom is het logisch dat ik die vrouwen ga ophalen? Aangezien ik niet in hen geïnteresseerd ben, lijkt het me dat ik gewoon buiten dit alles zou moeten blijven.’

‘Dat kun je ook, als je ze naar Spiveyville hebt gebracht. Maar aangezien jij niet van plan bent om te trouwen, kunnen we erop vertrouwen dat je niet de knapste voor jezelf uitzoekt voordat de rest van ons de kans krijgt hen te zien. Begrijp je?’

‘Het enige wat ik begrijp is dat je er zomaar van uitgaat dat ik voor niets een dag handel misloop en dat ik een lange rit moet maken.’

Clive hield zijn hoofd schuin, als een haan die op het punt stond aan te vallen. ‘Wil je daarmee zeggen dat als je je vrienden en burens helpt, dat voor niets is?’

Plotseling schaamde Mack zich, en hij had een gevoel alsof er een zak graan boven op hem viel. Had dominee Doan niet afgelopen zondag nog gezegd dat je de behoeften van anderen boven die van jezelf moest stellen? Hadden deze mensen niet om hem heen gestaan en hem gesteund toen hij het zelf hard nodig had? Zijn moeder – God hebbe haar ziel – had hem zijn hele leven geleerd dat hij als christen anderen moest liefhebben en goed moest zijn voor hen. Wat zou zij tegen hem hebben gezegd dat hij moest doen? Hij zuchtte, want hij wist het.

Hij boog zijn hoofd. ‘Wanneer komen ze?’

Clive slaakte een kreet en gooide zijn beide armen in de lucht. ‘De trein komt volgende week maandagmiddag om twee uur aan op station Pratt Center.’ Hij gaf Mack een stevige klap op zijn schouder. ‘De mannen zullen echt blij zijn de bruiden te zien, en we gaan ze eens goed bekijken als je hen bij ons gebracht hebt. Ik moet nu weg om het goede nieuws te gaan vertellen. Nogmaals bedankt, Mack!’

Clive stormde door de deur naar buiten. Mack schudde zijn hoofd en maakte zich ernstig zorgen. ‘We gaan ze eens goed bekijken,’ had Clive gezegd. Wel, Clives reactie – en die van alle anderen – zou weleens heel anders kunnen zijn als de dames helemaal geen dames zouden blijken te zijn. Hij hoopte dat zijn vrienden en burens hem er niet verantwoordelijk voor zouden houden als het hele plan tegenviel.

Pratt Center, Kansas

15 oktober 1888

Helena Bingham

Helena stapte van het balkon van de passagierstrein op de onverharde straat. Een windvlaag rukte aan haar breedgerande hoed met veren en

haar reistas van keper zat onder het stof en fijne zand. In de plooien van haar rok zaten kleine zandkorreltjes, die lelijk afstaken tegen de pauwblauwe stof. Ze maakte een ontstemd geluid en klopte geïrriteerd haar rok schoon, waarbij er een paar vlekken op haar handschoenen ontstonden. Toen ze drie dagen geleden begon aan deze reis, waren ze nog maagdelijk wit, maar inmiddels zagen ze er smoezelig grijs uit. Terwijl ze een nieuw geïrriteerd gegrom inslikte, tilde ze haar hoofd op en bekeek het stadje.

Dat het nieuw was, kon ze zien aan de frisse ongeschilderde lichte rabatdelen van de bedrijfspanden langs de brede, ongeplaveide straat. Het station stak daar – trots als een rode kardinaal tussen een zwerm mussen – duidelijk tegen af met zijn rood geschilderde muren en felgele kozijnen, maar door de vrolijke verschijning van het gebouw leken de andere panden alleen maar troostelozer. Plotseling voelde ze mededogen voor Abigail. Misschien had ze het meisje te snel veroordeeld om het feit dat ze zo veel potentiële kandidaten had afgewezen. Ze wilde niets liever dan weer in de trein klimmen en zo snel mogelijk teruggaan naar Newton, naar haar overzichtelijke, mooie wereldje. Maar ze kon niet terug, nog niet.

Ze zag nog Abigails verschrikte gezicht voor zich, en hoorde de jonge vrouw geschokt vragen: ‘Bent u van plan me in mijn eentje, zonder enige vorm van bescherming, naar een stelletje lomperiken te sturen?’ Helena vond het vreselijk het te moeten toegeven, maar haar plan om Abigail de boeren in Kansas manieren te laten leren, was kortzichtig geweest. Ze twijfelde er geen seconde aan dat Abigail de mannen decorum kon bijbrengen. Helena was zelf afkomstig uit de bovenklasse en kende net als ieder ander de zeden en manieren, maar ze had nog nooit een vrouw ontmoet die zich zo strikt aan de normen en richtlijnen hield als Abigail Marguerite Grant. Haar in haar eentje hiernaartoe sturen, zonder chaperonne, was echter een recept voor moeilijkheden. Ze moest de veiligheid van de jonge vrouw garanderen. Daarom stond ze hier op deze onverharde straat in dit ongeciviliseerde stadje in Kansas, met haar trouwe pistool in haar fluwelen damestasje.

Abigail klom het metalen trapje af en kwam bij Helena staan. Doordat ze haar schouders liet hangen en donkere kringen onder haar ogen had, zag ze er veel ouder uit dan de vijfentwintig jaar die ze telde. He-

lena dacht terug aan haar lieve zus Marietta Constance, die er net zo bedroevend uitzag toen ze midden twintig was. Ze was nu volwassen en eenenveertig, ruim achttien jaar jonger dan Helena, maar door haar afhangelende schouders en de diepe groeven van verdriet in haar gezicht zag ze eruit alsof zij de oudste was van hen beiden. Automatisch besrispte Helena haar: ‘Ga rechtop staan. Moe of niet, een dame staat niet onderuitgezakt.’

Met een ruk rechtte Abigail haar rug, alsof iemand een touwtje aan haar kin had vastgebonden en er een ruk aan gaf. Ze bekeek onderzoekend de omgeving, waarna ze vol afkeer een pruillip trok. ‘Zo te zien staat er niemand op ons te wachten.’

Spoorwegarbeiders en andere passagiers die waren uitgestapt, liepen heen en weer. Allemaal wierpen ze nieuwsgierige blikken in hun richting – begrijpelijk, gezien hun stadse verfindheid die contrasteerde met de eenvoudige katoenen jurken en hoedjes die de andere vrouwen droegen – maar geen van de mannen kwam naar hen toe. Helena gebaarde naar een brede bank tegen de muur van het station, op een schaduwrijk gedeelte. ‘In het antwoordtelegram uit Spiveyville werd me verzerd dat we zouden worden opgehaald van het station. Misschien heeft onze chauffeur vertraging opgelopen. Laten we daar even gaan zitten en wachten tot hij er is.’

Onderweg naar de bank ving Helena de aandacht van een jongeman in een grijze broek, een blauw hemd en met de bekende pet met klep, die gedragen werd door het spoorwegpersoneel. ‘Wilt u alstublieft onze bagage uit de bagagewagen halen? Twee koffers en een reistas, met op de labels de naam Bingham.’

‘Ja, mevrouw!’ zei de man en hij liep weg.

Helena nam Abigail mee naar de bank en ze gingen naast elkaar zitten, hun enkels over elkaar geslagen en hun handen in hun schoot. Abigail liet haar tasje aan het kettinkje tegen haar bovenbeen bungelen, maar Helena hield dat van haar half verborgen onder haar gehandschoende handen, voor het geval ze het pistool nodig had. Sommige mannen op straat zagen er onbeschaafd uit.

Op de hoek van het stationsgebouw hing een bordje ten teken dat er een telegraafkantoor zat. Misschien kon ze de telegrafist vragen Marietta

bericht te sturen dat ze veilig waren aangekomen in Kansas. Haar lieve zus zou waarschijnlijk net zolang blijven ijsberen tot ze het nieuws had ontvangen. Marietta had de neiging zich te veel zorgen te maken, en in haar rijke fantasie zag ze altijd de meest onzinnige scenario's. Enerzijds speet het Helena dat ze de verantwoordelijkheid voor *Bingham's Bevy of Brides* de komende twee weken aan Marietta moest overlaten. Anderszijds: het zou zo veel van haar zus vragen dat ze geen tijd had om allerlei mogelijke narigheid te bedenken. Dat hoopte mevrouw Bingham tenminste.

De spoorwagenaar aan wie Helena gevraagd had of hij hun bagage uit de trein wilde halen, kwam terug met een bagagekarretje. Hij nam zijn pet af, veegde een paar zweetdruppels van zijn voorhoofd en zei met een grijns op zijn gezicht: 'Alstublieft, mevrouw. Twee koffers en een reistas. Wat ontzettend veel voor slechts twee personen.'

Toen ze vier dagen een cruise had gemaakt op een rivierboot, had ze meer bagage bij zich dan wat er nu op het karretje stond. Ze wierp de man een sarcastische blik toe en diende hem van repliek. 'Ik heb u gevraagd me mijn spullen te brengen, niet om commentaar te leveren op mijn reisgewoonten.'

De grijns verdween van zijn gezicht. Hij knipperde met zijn ogen, nam opnieuw zijn pet af en krabde zich op zijn hoofd. 'Wat zei u?' vroeg hij.

Helena haalde een stuiver uit haar tasje en gaf hem aan de man. 'Laat maar; bedankt voor uw moeite.'

De man stopte het muntje in zijn zak en zette zijn pet weer op zijn woeste hardos. 'Hebben de dames misschien een rijtuig nodig? Een straat of twee verderop in noordelijke richting is een stalhouderij. Ik kan mijn baas vragen of ik ernaartoe mag om –'

'We worden opgehaald, jongeman.'

Een windvlaag volgde, en Helena pakte snel de opstaande rand van haar hoed vast. Ze had hem vastgezet met drie hoedenspelden met parels, en alle drie probeerden ze haar haar van haar hoofd te trekken. Misschien had ze beter een kleinere hoed kunnen kiezen, zoals het strooien bolhoedje dat Abigail op haar hoofd had, parmantig schuin op haar dikke ingevlochten haar dat eindigde in een knotje.

Helena fronste haar wenkbrauwen. 'Waat het altijd zo hard in Kansas?'

‘Nee, mevrouw. Soms waait het nog veel harder, en dan neemt de wind grote stofwolken met zich mee. We genieten allemaal van dit mooie, zachte weer.’ Hij tikte tegen zijn pet, draaide zich om op zijn hakken en haastte zich weg.

Abigail pakte Helena’s pols. ‘Zei hij iets over stofwolken?’

Helena gaf de jonge vrouw een zacht klopje op haar hand, hoewel ze een onrustig gevoel kreeg dat net zo erg was als de wind die door de struisvogelveren op haar hoed waaide. ‘Ik weet zeker dat hij overdrijft. Natuurlijk heb ik gehoord over de stofstormen, maar die komen vaker voor op de open prairie en tijdens het droge seizoen. Het is nu oktober, dan regent het en wordt de grond nat van de eerste sneeuw. Maak je geen zorgen, Abigail.’

Abigail knikte, maar de twijfel op haar gezicht deed Helena denken aan Marietta’s voortdurende onzekerheid, en opnieuw voelde ze medelijden. Helena gaf de jonge vrouw nog een geruststellend klopje op haar hand, en tot haar opluchting verscheen er een trillende glimlach om Abigails mond.

Helena leunde achterover tegen de gepotdekselde muur en onderdrukte een geeuw. Ze was moe, en haar gedachten gingen terug naar vroeger. Ze was koppelaarster geworden omdat ze geweldige jaren had gehad met haar lieve man Howard en ervan overtuigd was dat iedere vrouw één keer in haar leven het geluk van het huwelijk moest hebben gekend, maar vooral omdat ze getuige was van de groeiende bezorgdheid in de ogen van haar lieve zus nadat de ene na de andere potentiële huwelijkskandidaat haar had laten zitten. Vanuit zakelijk oogpunt had Helena Abigail al maanden geleden haar koffers moeten laten pakken, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen dat te doen. Voor Marietta was er allang geen hoop meer, maar Abigail was nog jong genoeg om in een prachtige bruidsjurk naar het altaar te lopen. Helena had zichzelf plechtig beloofd dat ze er alles aan zou doen om te voorkomen dat Abigail in dezelfde ongelukkige, vervelende situatie terecht zou komen als waarin Marietta nu zat.

De locomotief floot schel – een welkome onderbreking. Uit de schoorsteen kwam een grote wolk stoom, en de ijzeren wielen begonnen over het zilveren spoor te knarsen. Door de kracht van de locomotief trilden het perron en de houten bank, en Helena voelde langs de achterkant van haar benen trillingen omhoog kruipen. De trein begon te

rijden, waarbij de fluittoon door de lucht bleef snijden, totdat de locomotief met de acht wagons het stadje uit was.

Een paar minuten nadat de fluittoon in de verte was weggestorven, reed er een wagen met twee paarden voor bij het perron, en een brede man met een goedverzorgde hoefijzersnor bracht de kar tot stilstand. Vervolgens zette hij hem met zijn voet op de rem en sprong behendig over de rand. Toen zijn voeten de grond raakten, dwarrelde er stof op, maar het werd snel weggeblazen door de wind. De man sloeg met zijn handen tegen zijn bruine broek en de revers van het jasje van zijn pak, trok het lint rond de hals van zijn geruite hemd recht en toen hij daarmee klaar was, keek hij op. Zijn blik bleef rusten op Helena en Abigail; hij keek hen een paar seconden met half toegeknepen ogen strak aan. Toen knikte hij, alsof hij het met zichzelf ergens over eens was.

Hij stampte het perron op, recht naar hen toe. Intussen nam hij zijn cowboyhoed af, waaronder zijn glad tegen zijn hoofd geplakte donkere haar tevoorschijn kwam. Zijn blauwe ogen gleden even naar Abigail, maar vervolgens liet hij ze op Helena rusten. 'Goedemiddag, dames. Bent u twee van de bruiden uit Massachusetts?'

Helena stond op en stak haar hand uit. 'Ik ben mevrouw Bingham, eigenaresse van Bingham's Bevy of Brides. Dit is juffrouw Abigail Grant.' Abigail stond op en maakte een kort knicksje, waarbij ze het tasje vastgreep dat voor haar buik bungelde. 'En u bent...?'

'Mack Cleveland, mevrouw.'

Helena dacht diep na, maar de naam kwam haar niet bekend voor. 'Bent u een van de aanstaande bruidegoms, meneer Cleveland?'

Zijn gladgeschoren wangen werden vuurrood. 'Eh... nee, mevrouw. Maar de mannen van Spiveyville wachten gespannen op jullie komst.' Hij keek even naar rechts, toen naar links en vroeg: 'Zijn de bruiden in het station? Het is vier uur rijden terug naar Spiveyville, en ik zou graag zo snel mogelijk iedereen inladen en vertrekken.'

Abigail wierp even vlug een verbaasde blik naar Helena. Die sloeg haar arm om Abigails middel en zei: 'Juffrouw Grant en ik zijn maar met ons tweetjes.'

De man fronste zijn voorhoofd en beet op de punt van zijn snor. 'U heeft maar één bruid meegenomen voor zestien man?'